

Větroplach

Hana Zagorová

Už si vítr píská, vtrh' sem s píšťalou.
Prošlé lístky růží kolem tancujou.
Už ten vítr hvízdá píseň čerstvých rán,
za ní v plášti s dírou kráčí jeho pán.

Jeho pán je větroplach,
límeč vzhůru, v očích prach.
Náhle vyplašený vítr se mnou zmítá,
když se blíží větroplach,
co byl dlouho na cestách.
Já svou roztoulanou lásku domů vítám.

Už se vítr zdvíhá, vítr bouřlivák
rozprostírá vůni jako křídla pták.
Už ten vítr vstává, letí z hnízda dnů
a svou úctu vzdává pánu průvanu.

Jeho pán je větroplach,
límeč vzhůru, v očích prach.
Náhle vyplašený vítr se mnou zmítá,
když se blíží větroplach,
co byl dlouho na cestách.
Já svou roztoulanou lásku domů vítám.

Už se blíží větroplach
límeč vzhůru, v očích prach.
Náhle vyplašený vítr se mnou zmítá,
když se blíží větroplach,
cítím vláhu na řasách.
Já svou roztoulanou lásku domů vítám.

Když se blíží větroplach
jako úsvit v nočních tmách.
Ty má roztoulaná lásko já tě vítám.